Manuela Garcia
Creixement
Inicial-bàsic-elemental

Creixement

Em dic Manoli i visc a Barcelona des de fa temps. He nascut en un poble de Salamanca que es diu, Peñaranda de Bracamonte. La meitat de la meva vida he parlat castellà i al col·legi, on vaig cursar l'EGB, tenia com a segona llengua obligatòria el francès. Va ser una mica difícil d'aprendre, encara que la seva pronunciació i el so em resultaven molt agradables; somniava, de vegades, que algun enamorat em diria *Je t’aime*. Finalment vaig aprovar a la repesca.

Per coses de la vida, casada i embarassada del meu fill Alberto, vaig a aterrar a Barcelona per motius laborals. L'aterratge va ser d'impressió. Em trobava en una ciutat molt gran, on la gent anava molt de pressa, a més l'idioma era diferent. Em sentia desplaçada pel canvi de situació, per tot. Hi havia moltes barreres... però vaig posar fil a l'agulla.

Havia de començar a integrar-me. Recordo que per arribar al meu domicili em fixava en els comerços, en els seus noms, aprenia les paraules per després traduir-les en arribar a casa... Mirar TV3 i llegir algun llibre en català. La gent era molt amable amb mi. Si no entenia qualsevol paraula, sobretot al supermercat, me la traduïen al castellà. He de dir que mai he tingut problemes de convivència per la llengua. Cada vegada en sabia més i podia comunicar-me millor, això m'ha donat confiança. Fins i tot vaig treballar a “La Vanguardia”, a la secció d’anuncis per telèfon, i els clients em felicitaven perquè s' adonaven, quan parlava, que no era de Barcelona però que ho feia força bé.

De mica en mica he après i he anat guanyant coneixements. Des de fa un any o més tinc una parella lingüística. Es diu Oriol. Amb l’Oriol puc practicar la conversa i aconseguir facilitat i seguretat en la meva parla. Avui en dia per a moltes feines és un requisit. El que va començar sent un joc amb la parella lingüística s’ha convertit en una amistat. Li estic molt agraïda per la seva generositat i a més, he descobert una gran persona. L'estimo molt.

La llengua francesa també es troba present avui dia en la meva vida. Tinc un amic al Senegal, que es diu Seydou; parlem per “Messenger” i sempre ho faig en francès; algunes vegades he hagut de consultar el traductor per no ficar la pota, d'aquesta manera he practicat l’escriptura i a la vegada he respectat la seva llengua.

Ara estic amb els meus companys del curs l'Elemental 2. Som de molts llocs diferents i la nostra professora, la Núria, que és molt maca, té una paciència...! Tots junts rebem i oferim cultura. El nostre món és més gran. Gràcies!.

Consorci per a la Normalització Lingüística
CNL de Barcelona, 2017